

ρίας τῶν σοφιστῶν· Ἐνταῦθα μόνον μία ἀπάντησις χωρεῖ καὶ αὕτη ἐν ἀξείει πρὸς τὸν χαρακτηριστὸν τοῦ μεγάλου κωμικοῦ. Ὡς ἀδιάλυκτος ὁπαδὸς τῶν παρὰδεδομένων ὁ Ἀριστοφάνης εἶναι πεπεισμένος διὰ τὴν χειραγέτησιν τοῦ ἀτόμου ὁδηγεῖ πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Ἀπὸ τῆς ἀτόμωσιν ταύτης ἐμφανίζεται ὁ Σωκράτης· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου εὐρισκόμενος μὴ τοῖς σοφιστάς.

Ἀπὸ τῶν Ἀριστοφάνην ποῦ παραδέχεται ἰσχυρῶς τὰ παλαιὰ εἶναι καὶ ὁ Σωκράτης παρ' ὅλην τὴν ἀντίθεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς σοφιστάς ἕνας ἀνθρωπος ποῦ εἰργάσθη διὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς γενικῆς συνειδήσεως.

Ὁ Σωκράτης ὅμως, καὶ ἐν τούτῳ ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ, ἔλαβε ὡς βάσιν τοὺς σοφιστάς καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἵνα διὰ τῶν ἰδίων τῶν ὄπλων τοὺς πολέμησῃ. Διότι μόνον ἐκεῖνος νικᾷ, ποῦ ἐπὶ τοῦ νέου ἀνοιχθέντος πεδίου εὐρίσκει τὰ ἰσχυρότερα ὄπλα. Ὁ Ἀριστοφάνης ὅμως ἐν τούτῳ διαβλέπει τὴν καταστροφὴν. Δὲν πιστεύει ὅτι διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου θὰ εὐρεθῇ τὸ ὑψηλότερον καὶ καλλίτερον καὶ διὰ τῆς φαντασίας τῆς ἀρχαίας κωμωδίας θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Σωκράτους τὰς τελευταίας παραδοξολογίας τῶν σοφιστῶν. Κάμνει δὲ τοῦτο ὡς ἀντικειμενικὸς καὶ οὐχὶ ὡς προσωπικὸς ἀντίπαλος αὐτοῦ.

Ἄν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς συμπολίτας του ἐναντίον τοῦ Σωκράτους, ἐν τούτοις ἔβλαψεν αὐτὸν ἀσφαλῶς.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ἀπολογία τοῦ Πλάτωνος, ἐν ἧ ὁ φιλόσοφος κατηγορηματικῶς ἀποκρούει καὶ ὑπερασπίζεται κατὰ τοῦ κωμικοῦ. Δηγοῦνται, ὅτι ὁ Σωκράτης κατὰ τὴν παράστασιν τῶν Νεφελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους εὐθυμος ἀνηγέρθη, ἵνα ἡ μάσκα συγκριθῇ πρὸς τὸ προτότυπον.

Ὁ κόσμος ὅμως ἔβλεπε μόνον ἂν τὸ μέτωπον, τὸ γένειον καὶ ἡ ἴρις ὁμοιάζουν, δὲν ἐγνώριζε ὅμως καὶ δὲν προσεπάθησε νὰ μάθῃ ἂν καὶ τὰ πνευματικὰ χαρακτηριστικὰ συνεφώνουν ἄλλως θὰ εἶχε σφριξεί αὐτήν.

Τουναγίον διὰ ταύτης ἰσχυροποιήθη ἡ γνώμη τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ὁ Σωκράτης εἶναι ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τῆς πνευματικῆς κινήσεως.

Οἱ ἄλλοι ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο, αὐτὸς ἦτο Ἀθηναῖος, ἔζη μεταξύ αὐτῶν καὶ ἐφρόν-

Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Λυκαίου «Ἅγιος Ἄνδρέας» ἐγένετο ἑκθεσις ἔργων ζωγραφικῆς μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ κ. Θεοδώρου. Μειαζὺ τῶν ἐκτεθέντων πολλὰ διεκρίνοντο διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἀπόδοσιν.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένετο ὁπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Δημάρχου καὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας ἡ βράβευσις. Θεωροῦμεν καθ' ἕνα νὰ ἐξαρῶμεν τὸ ἔργον τοῦ κ. Θεοδώρου, ὅστις ἐν τὸς ὀλίγον χρόνον κατ' ἔθωπε νὰ διαδόσῃ εἰς τόσον εὐρεῖαν κλίμακα τὸ καλλιτεχνικὸν συναίσθημα ἐν τῇ πόλει μας καὶ νὰ τῷ ἐκπράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὸ ὄρατον τοῦτο ἔργον του. *

τιζε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅπως καθίσταται γνωστὸς εἰς ὅλους. Οἱ ἄλλοι ἤριζον πρὸς ἀλλήλους. Πῶς ἠδύνατο ὅμως ὁ λαὸς ὡς μάζα νὰ ἐννοήσῃ ὑπὸ ποίαν ἔννοιαν καὶ διατὶ ἐπολέμει ὅλους τοὺς ἄλλους ὁ Σωκράτης. Ἐθεωρεῖτο, ἐπειδὴ ἴσως ἦτο καὶ ὁ λαϊκώτερος, ὡς ὁ Τρομερώτερος τῶν δημοσίων στρεψοδικῶν, ὡς ὁ ἐπικινδυνότερος ἀντίπαλος τῶν τότε κρατούντων καὶ ὅτε ἐξήτησαν ἐν θύμα διὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀρχαίου Ἀθηναϊμοῦ, τότε ἐπλήρωσεν αὐτὸς μετὰ τὴν ζώην του ὅλας τὰς ἐπιπολαιότητας τῶν φυσικῶν φιλοσόφων καὶ ὅλας τὰς παραδοξολογίας τῶν σοφιστῶν.

Ἡ εἰρωνειότης τύχης ἠθέλησε ὅπως ὁ ἀνὴρ ποῦ διεκίρηνε τὴν σφοδρὰν μὲν ῥωσιν καταστραφῆ διότι ἐθεωρήθη ὡς εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὴν ἡμιμάθειαν παραδεχθέντες ἡμάρτησαν εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Κατεδικάσθη διότι ἐξελέγηθη ὡς ὁ κυριώτερος τῶν σοφιστῶν. Οὕτως μία πρῶτον κατηγορία κατήνησεν εἰς ἓν παράφρων ἀποτέλεσμα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

